

Callie en Marco gingen naar
verschillende kerken. Konden ze toch
goede vrienden zijn?

'Wees een voorbeeld voor de gelovigen' (1 Timotheüs 4:12).

Laten we nog meer takken zoeken!' zei Callie tegen Marco.

Marco keek naar de lucht. 'Ik moet naar huis. De zon is bijna onder.'

'Maar ons fort is nog niet af!' zei Callie.

'Sorry!' riep Marco terwijl hij zich naar huis haastte.

'Ik moet vóór de sabbat thuis zijn!'

Callie zuchtte. Er waren voordelen en nadelen aan Marco's vriendschap. Eigenlijk was er maar één nadeel:

ze hadden niet veel tijd om samen te spelen. Ze waren even oud, maar zaten op school niet in dezelfde klas. Ze hadden op een ander moment pauze. En ze brachten bovendien de sabbat met hun familieleden door. In Marco's kerk begon de sabbat op vrijdagavond bij zonsondergang. Voor Callie viel de sabbat op zondag.

En de voordelen? Er waren veel voordelen. Callie hoefde zich bijvoorbeeld nooit zorgen te maken dat Marco zou vloeken, haar zou overhalen om slechte dingen te doen of onfatsoenlijke dingen te bekijken.

Kasey Tross

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

ILLUSTRATIES: ARTHUR LIN

Hij ging met zijn ouders naar een andere kerk, maar ze geloofden grotendeels hetzelfde als Callie. Ze geloofden bijvoorbeeld dat ze de sabbat moesten heiligen, ook al viel die op een andere dag.

Callie legde de takken neer en ging naar binnen.

'Is Marco naar huis?' vroeg mama.

'Ja', zei Callie terwijl ze op een stoel ging zitten. 'We kunnen bijna nooit samen spelen.'

'Misschien kunnen jullie op vrijdag iets leuks doen. Dan heb je een vrije dag', zei mama.

'Oké', zei Callie. Ze voelde zich al veel beter. Ze besloot alles klaar te leggen, zodat ze meteen aan hun fort konden beginnen als Marco langskwam.

Een paar dagen later deed Callies leerkracht op school een aankondiging. Alle leerlingen van de derde klas gingen samen een film bekijken.

'Cool!' zei Callie. Ze stopte haar brooddoos in haar rugzak en ging naar de gemeenschappelijke ruimte tussen twee klaslokalen.

Iedereen ging op de grond zitten en de leerkrachten deden het licht uit. Callie was erg enthousiast toen de film begon. De film ging over een paar jongens die samen een fort bouwden, net zoals zij en Marco deden! *Als het ooit af raakt*, dacht ze. Ze schudde haar hoofd en concentreerde zich weer op de film.

Maar Callie merkte dat sommige woorden in de film niet goed waren. Ze begon zich minder en minder op haar gemak te voelen. Ze wist niet wat ze moest doen.

Net op dat moment tikte iemand op haar schouder. Het was Marco! Hij had zich een weg door de leerlingen gebaad om met haar te praten.

'Callie, ik denk dat we hier beter niet naar kunnen kijken', fluisterde hij. 'Laten we onze leerkrachten vragen of we iets mogen gaan lezen.'

Callie slaakte een zucht van opluchting. Het deed haar goed om te weten dat ze er niet alleen voor stond. 'Ja. Ik vind dit ook geen leuke film.'

Ze stonden samen op en trippelden tussen hun klasgenootjes naar hun leerkrachten. Marco ging naar zijn leerkracht en Callie naar de hare. Ze vroeg of ze een boek mocht lezen in plaats van de film te bekijken. Haar leerkracht vond dat goed.

Toen Callie naar haar klas ging om te lezen, zag ze dat Marco hetzelfde deed. Hij zwaaide en glimlachte naar haar. Callie glimlachte terug. Het was leuker om een echte vriend te hebben dan een afgewerkt fort. ●

De auteur woont in Virginia (VS).

'Ik heb oprechte goedheid aangetroffen onder mensen van alle geloofsrichtingen.'

Ouderling Quentin L. Cook van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Het eeuwig alledaagse', *Liahona*, november 2017, 53.